

B.T. 14.2.1936.

Anna Karenina paa Paladsteatret.

FILMEN er fra de tre Manuskriptforfatteres Haand en forgrovet Udgave af Tolstois Roman. Paa lange Stylder er de tre Herrer storket igennem den tykke Bog — hu hej. Saa optaget af endelig at faa *alt* væsentligt med, at de helt har glemt det *ene* væsentlige, nemlig *Aanden*. Den mangler. Alle de vigtigere Scener er der, men forfladigede, forkortede, uden Dybde, uden Ynde.

Som Filmens Handling indskrænker sig til at være en summarisk Genfortælling af Bogens, saaledes er ogsaa Tolstois levende og lidende Mennesker blevet til Clichéer.

Hvis Iscenesættelse ikke betyder andet og mere end at overvaage, at Dekorationer og Kostumer er stiltro eller at en Mazurka danses paa tidsmæssig Maade, saa er der intet at udsætte paa Instruktøren, Clarence Brown. Men hvis Iscenesætteres Opgave er at faa Skuespillerne til at glemme, at de er Skuespillere, og faa dem til at indleve sig i Rollerne, saa de smiler og græder med Forfatterens tænkte Personer, saa svigter Instruktøren ganske.

Spillet er indholdsløst og almindeligt, vi kunde det udenad: der var de tunge Øjenlaag, den tilbagebøjede Nakke, der var Læberne, der krusede sig til Smil eller Foragt, der var de slørede Øjne. Hvad der savnedes, var den ene Gestus, det ene lille Udtryk, der fik os til at tro, at vi var usete Vidner til virkelige Hændelser. Skuespillerne *spillede*, de *var* ikke. Det gør det ikke bedre, at de har arbejdet under et saadant Pres af Kamera- og Mikrofongvang, at Udtrykket Kunstnere i Spændetrøje uvilkaarligt rinder En i Pennen.

Instruktør og Fotograf deler formodentlig Æren for forskellige uhyrlige Paafund, som f. Eks. en Køreoptagelse henover et bugnende Bord (i Filmens Begyndelse) og et Billede af en Balsal, fotograferet tværs gennem Strengene paa en Harpe. Derimod er Fotografen vel nok alene ansvarlig for en Række uheldige Nærbilleder, der viste os en mager og benet Greta Garbo — dobbelt uheldige, fordi andre Optagelser beviste, hvor be-
daarende hun *kan* fotograferes.

Greta Garbo „hollywoodede“ som alle de andre. Ikke en eneste Gang præstere hun et Spil, der greb os om Hjertedrødderne. Selv da den Mand, hun elsker, styrter med Hesten, forbliver hendes Spil ståft og udvendigt, og i en lille Scene med Sønnen, lykkes det hende ikke at give

Garbo som Anna Karenina.

os blot en Afspejling af en Moders Æmhed.

Mens Bogens dramatiske Linie stiger mod Slutningen taber Filmen i Interesse, jo længere man kommer frem i den. Den sidste Fjerdedel slæber sig møjsommeligt af Sted gennem tunge Dialoger.

Selve Slutningen er saa udramatisk som bare muligt. Grev Vronski mindes Anna Karenina — og ser op paa et Fotografi i Ramme af Greta Garbo. Det er Filmens sidste Billede!

Længere er man ikke naaet i Hollywood.

Eller maaske er man begyndt forfra?

CARL TH. DREYER